

Tôi và cộng sản

Phan Châu Thành (Danlambao)

Lý do viết bài “Tôi và cộng sản”

Trên Dân Làm Báo đang có cuộc thi viết “Cộng sản và tôi”. Tôi rất ủng hộ cuộc thi viết này - vì đó như là mỗi người tự viết lại chuyện của mình để minh định, nhìn lại và xác định cho rõ lần cuối về sự sai trái, tàn ác, tội tệ của CS với đất nước, dân tộc, với bản thân qua những câu chuyện của mỗi người - một việc làm cần thiết để mà cùng đứng lên lật đổ cộng sản một ngày không xa. Nhưng tôi chỉ ủng hộ bằng cách đọc hầu hết các bài viết, mà không có ý định sẽ viết bài tham gia.

Điều làm tôi có ý định “không tham gia” như trên, đó là thực tế những gì tôi đang viết trên Lê Dân cũng đã phần đã nằm trong nội dung viết của cuộc thi rồi: tố cáo tội ác hay cái xấu xa giả dối tinh vi của Cộng sản trên mọi mặt, nhất là về lịch sử, tư tưởng, đạo đức và kinh tế. Tôi đã và đang tham gia cuộc thi, trên tinh thần.

Ngoài ra, tôi nghĩ nếu mình tham gia thì mình sẽ phải viết “Tôi và cộng sản” chứ không phải “Cộng sản và tôi”. Tôi hay Chúng ta là trọng tâm chính và chỉ Tôi, chỉ Chúng ta nên được viết hoa trong bài viết về Tôi và cộng sản (mà cộng sản là nhân vật phản diện màu đen hay đỏ máu). Nếu để “Cộng sản và tôi” thì tôi thấy hơi không ổn, có vẻ còn tôn trọng và sợ cộng sản quá (cần tôn trọng kẻ thù, nhưng không nên quá), vô tình hạ thế đứng của mình đối diện cộng sản, và tự bỏ quyền đưa ra luật chơi của mình trên sân của chơi của mình: trên Lê Dân thì Dân, thì tôi và chúng ta là trọng tâm, là chủ, là chính. Vì thế tôi đề nghị DLB và những người tổ chức cuộc thi sửa lại chi tiết nhỏ nhưng rất quan trọng (đối với tôi) này, nên là: “Tôi và cộng sản”. Bởi vì, sự vĩ đại được làm nên từ các tiểu tiết vĩ đại. **Cuộc chiến vĩ đại của chúng ta chống cộng sản được làm nên từ những bài viết nhỏ như những viên đạn trúng đích, những câu chữ như thuốc súng công phá...**

Nhưng, các bài viết mà tôi đã đọc, đa số là các tác giả đã xác định rõ vị thế đối lập của mình với cộng sản, rồi nay kể lại chuyện xưa. Nhưng với đa số (90 triệu dân) thì cộng sản vẫn đang sống cùng ta, khắp nơi xung quanh ta, hàng ngày và luôn luôn đang tác động ức hiếp ta, mà chúng ta không phân biệt Ta-chúng ta rõ ràng, thì sao? Tôi cũng là một người đang sống trong nhà tù lớn của cộng sản này, cũng không thể trốn tránh họ (như đang “ngồi thiên trên mạng” thế này) hoàn toàn được, thì làm việc đó thế nào? Và nhất là, với những người chưa có ý thức cần đoạn tuyệt được với cộng sản, còn đang sống chung với cộng sản (thậm chí chung chăn gối), thì làm sao?

Và đó là lý do tôi viết bài này, “Tôi và cộng sản”, để chia sẻ cùng các bạn.

Bốn giai đoạn duyên nợ thoát cộng của Tôi với cộng sản.

Ai đã đọc ít nhiều các bài viết của tôi trên Lê Dân (trong hơn 5 năm qua) thì có thể để ý và biết tôi sinh ra trong gia đình “cộng sản nòi”, lẽ ra tôi đang là một kẻ trong thế hệ cộng sản thứ ba đang cầm quyền, nhưng tôi đã từ chối vào đảng từ thời sinh viên để không phải là cộng sản, và bây giờ tôi là người viết bài đấu tranh cho tự do, dân chủ không-cộng-sản cho đất nước Việt Nam. Tất cả câu chuyện “Tôi và cộng sản” chỉ đơn giản có thể, không thêm không bớt. Nhưng đó là kết quả của cả một quá trình tự đấu tranh, vật lộn nghiệt ngã với bản thân, dai dẳng suốt nửa thế kỷ của hầu như cả cuộc đời của tôi tự nhỏ đến nay, đó là một chặng đường dài, mà tôi xin tóm tắt khía cạnh thay đổi tư tưởng, tâm lý cá nhân tôi trong 4 giai đoạn đó để chia sẻ với mọi người, ở đây.

Thời niên thiếu và đầu tuổi thanh niên: tôi đã là cộng sản con điên khùng (đến 18t)

Làm sao tôi không trở thành cộng sản con hung hăng được khi ông nội ông ngoại tôi đều là cộng sản nhiệt thành (bị CS lừa như cả dân tộc đã bị CS lừa) ngay từ trước 1940 (cả hai đều có “tuổi đảng” trước Giáp). Rồi cha mẹ tôi cũng vậy, đều là đảng viên cs (bị lừa nặng nề hơn, vì cs đã cướp được chính quyền, và đã cai trị, chi phối toàn diện xã hội VN trong nửa đất nước, và vì có chính các bậc sinh thành là CS...), nên họ đã là cán bộ cộng sản. Còn tôi sinh ra và lớn lên ở Miền Bắc bị cộng sản nhuộm đỏ màu cờ máu Tàu đó, có cả cha mẹ và ông bà như thế, được giáo dục bởi cái gọi là nhà trường XHCN như thế... Tôi không là CS con thì mới lạ. Thực tế, tôi đã là “hạt giống đỏ”, rất đỏ, là “quả tên lửa mà họ đã sản xuất và cài đặt, lập trình để bắn vào tương lai đất nước”, như có lần tôi đã chia sẻ trên Lê Dân...

17 tuổi, tôi đủ mọi tiêu chuẩn đỏ, cả lý lịch đỏ, đạo đức đỏ (“cháu ngoan”, đoàn viên ưu tú, cảm tình đảng...), và điểm thi đại học cao, để được học bổng đỏ, đi du học ở “thiên đường đỏ” là Đông Âu đỏ lúc đó..., hứa hẹn một tương lai đỏ chói lọi... Các bạn học của tôi, nay có kẻ đang là phó bí thư tỉnh ủy, trung tướng quân đội hay thiếu tướng công an, hay thứ trưởng, vụ trưởng... có thể xác nhận là tôi PCT hồi đó còn đỏ hơn họ nhiều. Tôi chỉ có thể biện minh rằng đó là cái đỏ bị động hoàn toàn, “vô tư”, ngu muội, bị bịt mắt, bị ép buộc, bị định hướng, bị liên tục kích động hoàn toàn, của trẻ con non nớt. Có ai cho tôi có cơ hội biết đến một “màu” tư tưởng hay tâm lý nào khác ngoài màu đỏ để tôi được chọn lựa đâu... Tóm lại, tôi đã là một “hạt giống miền Nam đỏ mọc trên đất Bắc càn đỏ” hơn (cha tôi người Nam tập kết ra Bắc 1954)...

Ở tuổi đó, chúng ta còn làm mọi việc rất thiếu lý trí mà lại tin tưởng rằng mình rất có lý trí. Thực ra là chúng ta hành động dựa theo niềm tin vào cha ông - lúc đó chính là cái tôi của chúng ta, theo những gì mình được truyền dạy mà chưa kiểm chứng lại, và bị chi phối bởi bối cảnh, môi trường xã hội mà chúng ta “tự” chọn là cái tôi của mình, thành ra câu chuyện “Tôi và cộng sản” của tôi bị biến thành “tôi là cộng sản”. “Tôi”- Con người chỉ là 1-10% và Tôi-cộng sản còn là 90-99% . Đó là cha ông, giáo dục và môi trường trong tôi, mà chỉ môi trường thôi đã lớn hơn mọi cái tôi rồi (Context luôn mạnh hơn Content)...

Ở VN, dù là “tôi” 5 tuổi hay “tôi” 50 tuổi, đa số “tôi” không dám và không biết tư duy...

Thời thanh niên (18-30t): Nghi ngờ rồi từ bỏ con đường cộng sản của cha ông mình

Với cái tôi chỉ 1-10% là con người bình thường, và 90-99% là cộng sản đó, tôi được đưa sang “thiên đường đỏ” Đông Âu năm 17t, và đó là điều may mắn lớn lao cho tôi, vì hai điều: thiên đường đó vẫn có nhân tính hơn xã hội CS ở miền Bắc VN rất nhiều, nên đã giáo dục và để cho tôi được quan sát và suy nghĩ độc lập và phát triển bằng 1-10% phần con người của mình; và, người dân các nước thiên đường đỏ Đông Âu khi đó đã “hết chịu nổi” và đã đứng lên lật đổ “nó”. Đó là một quá trình đấu tranh dài của các nước Đông Âu, từ Hungary 1952 đến Praha 1956, Balan 1968, Balan 1972, đỉnh cao lại là Balan từ 1976 đến 1988 với Công đoàn Đoàn kết Solidarnosc đã lan ra toàn Đông Âu dẫn tới sự kiện sụp đổ bức tường Berlin 1989, khối XHCN Châu Âu và cả Liên Xô... mà tôi được là thành viên quan sát độc lập, nhiều khi vô tình tham gia khi nó là phong trào sinh viên, suốt hơn 10 năm liên tục từ khoảng giữa 1970s đến giữa 1980s.

Có thể nói, qua giai đoạn này về cơ bản tôi đã biết cộng sản là sai lầm của loài người, và tôi đã quyết chọn không đi theo con đường của họ nữa, dù đó là do cha ông tôi muốn thế, là cả chế độ CSVN đã ép tôi phải thế... **Tôi chọn làm Người**. Đó là điều tôi đã nói với cha khi về nước mà liên tục không chịu vào đảng. Tỷ số “Tôi và cộng sản” lúc này gần đến tỷ lệ Parteto: Tôi-Con người chiếm 70-80% và cộng sản chỉ còn 20-30%.

Vì thế, vì cái 70-80% là người đó, tôi không chỉ từ chối vào đảng, mà kiên quyết không tham dự mọi sinh hoạt tổ chức của cộng sản, như đi bầu cử, hội họp, trừ cuốn hộ chiếu và CMND... Tôi từ chối làm việc cho Đại sứ quán CS (và Bộ Ngoại giao VN) ở Đông Âu khi được mời sau khi học xong, vì biết rõ đó là tổ chức chính trị hơn là nhà nước...

Nhưng vì 20-30% phần cộng sản còn lại (và vì gia đình, cha ông nữa) mà tôi đã về nước để làm việc cho các công ty, tập đoàn nhà nước cộng sản “để trả món nợ họ đã cho tôi ăn học đầy đủ”, để sống và giúp cha mẹ nuôi các em ăn học. Tâm lý sống của tôi giai đoạn này là bi quan và thất bại. Tôi không có tư tưởng, lý tưởng gì hết, dù tôi là trí thức, học và đọc rất nhiều... Thậm chí tôi còn không biết giai đoạn đó ít nhiều tôi đã vô thức tự kiểm duyệt mình vì sợ hãi (cộng sản)...

Thời sau tam thập nhi lập (30-45t): Tôi cố sống làm người tốt và việc tốt trong chế độ cộng sản (chấp nhận hợp tác với cộng sản), và thất bại

Tôi đã cố gắng sống, làm việc trong chế độ cộng sản này, cố hết mình làm người tốt, làm việc tốt (không bao giờ chấp nhận, tham gia hay ủng hộ tham nhũng, tích cực làm việc và đấu tranh chống tham nhũng...) nhưng không thành công. Nhiều lần tôi suýt ra vành móng ngựa của CS vì... chống tham nhũng. Tư duy cơ bản của tôi giai đoạn này là chế độ cộng sản thực tế là sai lầm và tội lỗi, nhưng mục đích chưa hẳn là sai hết, và vẫn còn nhiều cá nhân là người tốt, nên có thể hợp tác với người tốt và là một người tốt đỏ, để sửa chữa nó. Đó

quả là ngộ nhận, sai lầm và quá đắt giá mà tôi phải trả bằng thực tế cuộc sống vật lộn và hợp tác với cộng sản làm điều tốt suốt gần hai chục năm, và thất bại hoàn toàn. Đơn giản chỉ vì **bạn không thể vì không được phép làm người tốt trong xã hội của CS này** – bạn phải là cộng sản tàn ác xấu xa giả dối như họ (3% dân số) hay nạn nhân của họ (97% dân Việt), thế thôi. Tôi đã mập mờ chọn đứng giữa, là không thể...

Làm việc trong các tập đoàn lớn (do có bằng cấp chuyên môn phù hợp), phụ trách các công trình lớn (do có trình độ và thái độ làm việc hiệu quả), đảm nhiệm những việc khó khăn (do không bao giờ quan tâm đến việc bòn rút cho cá nhân)..., nhưng tôi nhận thấy mình **càng làm nhiều, làm tốt thì chỉ mang thêm những cái lợi cho cộng sản (và có hại cho dân cho nước mà thôi** – vì càng giúp cộng sản lừa dân, hại dân, dù chính tôi không hại dân). Đó là:

- Thứ nhất, chúng lợi dụng mình (những người như tôi) để khỏi phải làm – vì chúng vừa không làm được tốt (do dốt) vừa có thời gian để làm việc xấu sau lưng đã số có lợi cho cá nhân chúng, kể cả hay nhất là hãm hại những người tốt là kẻ ngu đang làm việc thay chúng...
- Thứ hai, chúng chiếm công của đa số người tốt để thăng tiến, và chúng lên sếp của họ (của tôi) bằng chính kết quả tốt từ công việc của những kẻ tốt mà gây thơ ngu dại đó – thật càng ngu!
- Và thứ ba, nguy hại nhất, chúng – **bọn lưu manh cộng sản** - dùng tôi và những người như tôi, những việc làm tốt của chúng tôi để lừa bịp ra bên ngoài dân chúng và xã hội rằng trong đội ngũ cộng sản còn có nhiều người tốt, người giỏi đấy chứ, rằng “cộng sản chúng tôi” vẫn làm việc có kết quả tốt đấy chứ, vì thế hãy “cho chúng tôi thêm thời gian (100 năm nữa!) để đưa kinh tế, xã hội đi lên đến CNXH!”

Khi nhận ra là không thể có người tốt thực sự trong hệ thống chế độ cộng sản này, không có người cộng sản là người tốt, chỉ có những kẻ hèn nhất, cơ hội, ảo tưởng, tham lam (danh vọng và phú quý bằng mọi giá), nguy hiểm, tự lừa dối mình, và luôn lừa dối người khác mà thôi... (tôi cũng đã là một kẻ như thế ít nhất 20-30%...), thì tôi đã... u đầu mẻ trán và... U50 (mất đi hơn hai chục năm cố gắng làm người nữa!).

Giai đoạn này, cuộc tình cuộc chiến “Tôi và cộng sản” đi từ tỷ lệ 70/30 đến 90/10 và tiến dần đến 99/1...

Giai đoạn đoạn tuyệt hoàn toàn với cộng sản trên mọi lĩnh vực và tham gia chống cộng sản vì một xã hội Tự do, Dân chủ cho Việt Nam

Chỉ khoảng từ sau 45t/gần 50t đến nay đã gần 60 tôi mới có thể nói mình đã dứt khoát 100% thoát cộng... Và khoảng hơn chục năm nay, tư tưởng tôi đã rõ ràng: tôi không chỉ không bắt hợp tác với cộng sản như trước nữa hay tự mình thoát cộng sản, mà phải góp phần – theo cách và khả năng của mình – giúp người khác cùng thoát cộng, trước hết là về tư tưởng, tinh thần, rồi hành động. Trong hành động thì trước hết là mỗi người tự làm với cuộc sống, công việc và sinh hoạt của mình, để tạo ra những không gian không cộng sản trong lành cho chính mình.

Về tư tưởng, tinh thần, tôi biết đã nhiều năm nay mình 100% không còn chấp nhận điều gì của cộng sản được nữa, kể cả việc: cộng sản cũng có những người tốt.

Vì cứ nhìn kỹ xem những “người tốt” đó họ đã tốt với bạn và không hại bạn (nên bạn tin họ tốt) **nhưng họ đã trực tiếp và gián tiếp làm hại bao nhiêu người khác, làm hại dân hại nước thế nào qua việc họ tham gia vào cái đảng hại dân hại nước đó?** Nếu bạn không nhìn ra, là bạn còn sợ họ hoặc bạn không có tư duy của riêng mình nữa rồi, là bạn đang như tôi ở giai đoạn đầu đời, dù bạn bao nhiêu tuổi.

Tại sao tôi viết bài “Tôi và cộng sản” này?

Không phải để “tính sổ” với cộng sản đâu, chưa đâu, còn hơi sớm! Càng không phải để tôi nói xấu cộng sản cho bõ ghét, bõ cam – họ là chính cha ông tôi kia mà. Không. Dù sao với tôi cha ông chính là, cũng là một phần lịch sử, và tôi sẽ không bán vào lịch sử.

Tôi chỉ muốn nhìn lại, sơ kết hay tổng kết lại để có kết luận rõ ràng về cộng sản hôm nay lẫn nữa (dù tôi đã có và rõ ràng từ lâu). Quan trọng hơn, là để đúc kết ra tính qui luật chung: một cá nhân sinh ra, lớn lên, sống trong gia đình, xã hội cộng sản thì chuyển biến và phát triển tư tưởng, hành động đối với cộng sản – thứ tệ hại

nhất của nhân loại mà họ không biết -như thế nào, để chuyển sang chống cộng sản thay vì cứ mãi vô tình vô thức phù họa chúng?

Tính qui luật đó là, chúng ta trong trường hợp tệ hại nhất như của tôi, sẽ phải đi qua và trưởng thành về tư tưởng và hành động, cách sống, qua bốn giai đoạn: vô thực hay bị động, nghi ngờ, bất hợp tác và phản kháng. Vấn đề là **càng nhiều người dân Việt chúng ta bước vào giai đoạn bốn – phản kháng, thì xã hội Tự do, Dân chủ càng nhanh đến với đất nước Việt Nam** chúng ta hơn. Thế cho nên, dù bạn đang bị kẹt ở đâu, hãy đừng mất quá nhiều thời gian cho ba giai đoạn trước như tôi, mà **hãy xác định rõ rồi vượt qua chúng, trước hết về tư tưởng, để bước vào giai đoạn bốn: không còn hoài nghi gì việc phải thay thế chế độ cộng sản càng nhanh càng tốt bằng chế độ Dân chủ Tự do.**

1. Nếu bạn nghi ngờ những kết luận của tôi về cộng sản? Tốt, bạn đã bước vào giai đoạn hai rồi đó! Cố lên, nhưng đừng mất hàng chục năm cho việc nghi ngờ đó như tôi! Hiện nay đã có Internet và hàng trăm trang như DLB này giúp bạn có thể biết tất cả, giúp bạn có tư duy độc lập của con người, và nhất là giúp bạn thấy mình không phải là người đơn độc trong cuộc nghi vấn và tìm tòi chân lý để sống đó. Hãy cố gắng hơn, **hãy kết bạn với những người như bạn, dù là bạn ảo, như tôi có Nguyễn Ngọc Già là bạn tâm giao trên mạng, để giải tỏa mọi nghi vấn của bạn về cộng sản.** Nhưng hãy nhanh hơn nữa, không thì chính bạn sẽ hối hận vì tiếc cuộc đời mình... như tôi...
2. Còn nếu bạn không còn nghi ngờ gì về sự tệ hại và vì thế sẽ sụp đổ tất yếu của cộng sản, thì chắc bạn đang vô thức và ý thức sống bất hợp tác với chúng rồi? Tuyệt, hãy kiên trì và vững tâm! **Có rất nhiều người như bạn, như chúng ta, chỉ là chúng ta chưa nhận ra nhau, chưa kết thành một khối thời, nhưng chúng ta đang làm đó.** Bất hợp tác là hành động cộng sản không muốn, rất sợ, nhưng về nguyên tắc pháp lý (kể cả pháp lý của chúng) chúng không thể làm gì được chúng ta, nhất là nếu chúng ta biết luật. Vì thế, ở giai đoạn này chúng ta cần hiểu rõ luật pháp, trước hết là các quyền của mình, để cộng sản không thể dễ dàng cướp đi! Tất nhiên là cộng sản sẽ tìm mọi cách không thực thi chính pháp luật của chúng như suốt 70 và 40 năm qua chúng ta đã thấy, nhưng chúng không thể làm thế mãi được!
3. Nếu ở giai đoạn trước - nghi vấn - chúng ta cần tự trả lời các câu hỏi tư duy what and why - cộng sản là gì và tại sao chúng ta không thể chấp nhận sống chung, thì ở giai đoạn này - bất hợp tác - chúng ta phải tự mình và giúp nhau trả lời câu hỏi how? Làm thế nào để không chấp nhận, tức bất hợp tác với, cộng sản đây? Có muôn vàn cách và chính bạn cũng có thể nghĩ ra, vì chúng ta làm việc đó trong cuộc sống hàng ngày của mình, trong không gian và điều kiện mà chúng ta làm chủ, và theo cả những điều luật mà chúng ta có quyền áp dụng cho mình, với những người thân và những người chúng ta chia sẻ cùng **quan điểm sống cơ bản là... phải làm Người!** Có thể viết cả cuốn sách về đề tài này - bất hợp tác ôn hòa với cộng sản thế nào, và bạn cũng có thể góp nhiều trang cho nó đấy, vì chúng ta có tư duy và chúng ta tự cho mình quyền sống là Con người!
4. Và, nếu bạn đã biết mình không chấp nhận cộng sản hoàn toàn, và quyết hành động gì đó đóng góp cho phong trào, sự nghiệp đó, thì đó là, bạn là... ước mơ của tôi! Bạn là bạn tâm giao của tôi! Vâng, tôi ước mơ tất cả 90 triệu người Việt cùng sống bất hợp tác cá nhân (ôn hòa và kiên quyết) với cộng sản trong cuộc sống, trong mọi lĩnh vực có thể. Khi đó, cộng sản sẽ không còn đất sống trên dải đất Việt Nam, và Dân chủ, Nhân quyền sẽ có đất sinh sôi cho dân tộc Việt Nam.